

Els naufragis de Tenerife.

En el sud de Tenerife, a un costat i a l'altre d'eixe espill que és el mar, es xafa malpaís, un paisatge de rius de lava solidificada, que van nàixer en terra i van desembocar davall el mar.

El mateix farà la neu; eixe altre cantó del cicle de l'aigua, que ací, en la cima del Teide, es busca amb el foc sense trobar-se.

Però les boires i les arestes tallants del malpaís poden ser trampes mortals per als barcos que naveguen al sud de l'illa de Tenerife.

El *Condesito* va caure en eixa trampa. Navegava al gener de 1972, diuen uns, o a finals de 1971, segons altres, carregat de ciment.

Va poder haver-hi una tempestat, apunten alguns, o massa alcohol a bord, suggerixen altres; potser ambdós coses.

Siga com siga, tots els tripulants van eixir ben parats, però el barco i la seua càrrega van quedar per sempre en el fons del mar, a uns 20 metres de la superfície, transitats ara per altres vigilants.

Mentres que algunes superfícies naturals romanen despoblades, en els oxidats ferros del *Condesito* troben el seu hàbitat desenes d'espècies epífites. Però en la intricada xarxa tròfica els organismes no queden aïllats, sinó relacionats amb altres que busquen menjar i refugi, com esta tortuga verda.

No és l'única visitant de les restes de la zona; ni la vida és sempre tan plàcida.

Mentres que els seus mascles són grisos, els vius colors de les femelles dels peixos lloro, que a Canàries criden velles, no les deixen passar desapercebudes entre els ferros de les restes.

Un espai que es repartixen damisel·les, roncadors, velles i romers... I molts més.

Compartixen este inesperat hàbitat amb aparent tranquil·litat, encara que abans o després llançaran les seues dentades. Així ho faran els serrans imperials, també denominats serrans; i el milà, o àguila de mar, amb els seus potents dents trituradores.

Tots observen com dos velles s'enfronten pel territori. La mateixa boca, les dents de la qual soldats semblen el pic d'una au, servix per a devorar preses i, també, per a acovardir a un congènere impertinent que pretén usurpar el lloc jeràrquic en el grup.

Un altre peix que compartix els estrets espais entre els ferros del *navili* és el tamborí.

També el peix trompeta recorre buits i explora la llum i les ombres de les restes.

Tots eixos peixos deambulen per un espai que ja no és nou.

Si alguna vegada va ser un objecte estrany, ara ja forma part del paisatge submarí; ja és el propi paisatge. Mineral, al cap i a la fi, com l'arena i com les roques. Superfície sobre la qual poden créixer algues i animals. Un escaló de la piràmide escalonada en la que la matèria i l'energia van passant d'un nivell al següent.

En els escalons superiors d'eixa piràmide, la morena no perd detall de quant succeïx al voltant d'estos buits que algun dia van ser màquines, mampares, quilles, pallols i ulls de bou. També el peix aranya està atent.

Mentres la ingràvida pesadesa de la tortuga s'obri pas entre castanyoles i sargs.

Sobre el que alguna vegada va ser un vaixell.